

טכני 25-26 (וילג')

יבשת שבורה את

גבריאל מוקד / בין עידן ועינטן ועד עולם

יצירת עגנון מקיפה רבדים רבים לכיכר של תיאור ומשמעות עד כי דומה שרק עולמו של תומאס מאן משווה לה מבחינה זו בין עולמות הפרוזה המודרנית הגדולה, אשר הינה גילי מגילוי הקלאסיקה האמנותית, העמוקה והצלולה, של המאה העשרים. אולם נראה לי, כי מייד לאחר קביעה כזו צדיק להסתיג שתי הסטייגיות על-מנת למנועה הן הבנה לארכונת של התיבה לרבדים' והן טעות לגבי טיב הק舍ר בין רבי-הרבדים האמור ועם מעמדו של עגנון בין ענק הפה-רזה המודרנית. ראשית, אין בכוונתי לומר, כי רבד-היסוד היציבים יותר ביצירות מאן או עגנון (הרצף האפי, החברה האורתית, התיאור היאליסטי, או הייננות בציונייליאציה מונוטאיסטי ומסורונית) ורים ומושיטים בכלל ליצירות סופרים מודרניסטים קיצוניים יותר במאה שלנו, שראש-וראשון להם הוא פראנץ קפקא. דילקרוא, למשל, את אם הטענית של קפקא על-מנת להבין איינו תודעה של אפשרויות מסורתית יותר שהלפפו משוקעת בתפישתו הקיצונית החדשנית, בתהוושה העזה ששחן את הדפרומאציה של מציאות ההוויה והן את הסובייקטיביות הקיומית המתגלת ביצירה המודרנית. באורת דומה מהוות משל ביתה דין הידוע בה מש פט' את הצד ההגינוי הבא לאחר מיאמי ודוחייה של ציורי-הDOIקנאות הקלאסי (DOIקנאות של דמיות בביטה דין טראנס-צנדנטיש של מעלה). בלי הבנת הדרכיהם הרוחניות והאמנותיות אפסורתיות יותר אין להעלות על הדעת לא את השיחת הגונטיט של הכהן עם ק', לא את סיפורם של אמני התענית והטראכיה ביצירת ק' עצמו, ולא את האפשרויות המעניינות הנפקות בManagedObject הומאניסטי המוחדר במינו המוצע, בין היתר, גם לאarl ווסמן בתיatrון הגדול של אוקלהומת, המתוואר בא-מריקה.

סבירני, כי אפשר להסתכן בקביעה שקיים רבדים יציבים יותר (כגון החומאניזם האורתוי או ביטחון דתי) לא בעדר, ובארוח דיאלקטי אף לא יכול היה להיות, מאופקה ומרקעה של היצירה המודרניסטית הגדולה והקיצונית, אשר עצם היוצרותה בא מתוך מפולתן של אמונה העידן הישן, החל מהסתמכות על קיומה עד היישנות על יסוד טראנס-צנדנטיש ומסורת ההקשר אליו. אין פירוש הדבר, כי העניין היחיד שכיולים אנו למצוא במודרניזם הקיצון של המאה העשרים נובע משיקוף המשבר של הביטחון האורתוי והדתי. אין ספק, למשל, כי עולם ארוני ודינאני רק מתחילה במובנים ידועים במקום שבו מסתומים מעגלי של ציוויליזציות דתיות גדולות: מעגל שמליא אין הפרידה ממנו רצוניות

יבשת שבורה את
יבשת של
שבקו ביבנה עד חיבור
והגיון
בלא ארנה
לבר.
או,
בגדייך טנקיינות ארכמה לאפחים
שלסת
כי ראתך לך שם חום
לשםך.
יבשת שבורה את
יבשת של
מן ידים בבטן
ובשטי.

בשוני בין היררכיות מקיפות בחלל ובזמן של מסורת ותרבות, משפחה ועם, מוה, לבין שימת דגש על טוטאליות של המונט הקובע, או מערצת-האירועים הקובעת. בהווה מוחה, בaines... (בלן: רוזסן, זנק, לאן). מבחנה, זה, קשה. גם לפסק הלוות אם קאפקא חשוב ממאן, או מאן חשוב מקאפקא, על סך היקף השותה זו נוכחות דתית-מסורתית, אפתה, ריאלית, או אחרת). לפיכך, בamarano שאפשר להשיק על חטיבות מסוימות ביצירת עגנון ועל כתבי מודרניט גדור, שעיבר וגילם גם בבדים אפיים, או ריאלייטים, או מסורתי-מדתניים, שניהם, או פרקי פסיכון ופסיכון-אליה אורחית, או פה ושם, במיקרים מעטים, גם צורות אסתטיות שונות המקובלות במאה הי"ט, אין כוונתו צריכה. היהו שרבדים אלה לא נלקחו בחשבון מכול-בכל ביצירות קאפקא או בוחס או ברונו שולץ, או על אחת כמה וכמה ביצירות ברוך ומוסיל, אלא שאצל פרוזואיקנים כגון עגנון או מאן, הניצבים בתפקיד בין בני עולם, עולם האתמול מזה והמאה העשרים מהמלחמות האגדילה והראשונה ואילך מזה, מופעים רבדים מסורתיים אלה במלוא עצמויות ומושותם הפלאתית. גם בקרנוויל בספר הטע שיב, למשל, אין לנו רשאים או יכולים לשכות כי עינינו במחבר הכנסת כלתי (ובאותו האופן אין קירובותיו המובהקות ביותר של תומאס מאן לדוראן ולסיפורי בלתי-ריאליסטיים יכולות להשבית מאיתנו כי לפניו הפרוזואיקן הגדול. היחיד במערב שבחינה מסוימת המשיך את הריאליות הביקורתית במקומות לטימי: עובדה שחש בה הطيب ל蹶אץ'). מובן גם, כי השובה מאוד התפתחות הכרונולוגית של יצירות-פְּרוֹזָאַקְּן כבירות אללו (אגנון של עגנון או מאן), שתוחשת מסורת מוצקת, משברת ומודרנית. מופלג מתחברים בהן באופןים שונים. אבל אני סביר, כייחסים מורכבים אלה ניתנים להבאה פשוטה כדי מכנה משותף של סכמה כרונולוגית, בחינת "עד. כאן ריאליות ומכאן פתח למודרנית". נסף לכך, גם אילו יכול ייחסים דיאלקטיים אלה להיות מובאים כדי מכנה משותף של לוח-זמנים, עדין לא היינו פטורים מהתייחסות לשלבים מוקדמים בהתקדמות היצירה שללמות בעת. עיון ודיון בשלבייה המאוחרים יותר. בין כך ובין כך, כוונתי. ברבבי תיאור ומשמעות, הן להוראה סינכרונית והן לעיצובם הפלאטי ושות-הווכיות של עולמות מסורתיים שונים. ביצירה, עיצוב שהוא יותר מאשר אינדיקציה עקרונית של מציאות שאבדו.

שנית, קשה מאוד (ואולי גם לא צריך) לפטוק הלוות בדבר היחס בין ריבוי הרבדים הרוחניים והתייאוריים השונים ביצירת-פְּרוֹזָאַקְּן. גודלה בין עדיפות החוויתית והאמנותית לעומת יצירונות-פְּרוֹזָאַקְּן גודלות שאיןן עתירות שכבות ומאוגנות כלכלה. מצד אחד. מפתחה מאוד הוווי של ריבוי הרבדים, הgentzoonים ביחסים הדדיים של עוצמה רווחית סחרירות. עם טוטאליות של יצירת אמנות ועומקה האינטלקטואלי והחויתתי. מצד שני. כבר צוין לעיל כי גם ביצירת קאפקא, למשל, נלקחו מבון מוסיים בחשוב רבדים מסורתיים יותר ואין עינינו כאן בהבדלים שבין הבנה קתועה לבני מבט. ככל יותה, אלא

הנקודה הראשונה, שמן־הראוי להעלות לדין לאזן, היא בעיתת התקשור בין יסודות ריאלייטיים של מקומם ומונן לבין עיקר המשמעות והעלילה בסיפור סמלי מופשט. מובן, כי אל להם ליסודות הללו להיות נמננים בדוקרים פשוט, מפוזרים על־פני השטח הסיפורי אלה ליד אלה, בחינת תערובת במקום תירוכבת. מינ־הראוי גם על־פני נמננים היסודות הריאלייטיים והמופשטים: במיגון יהסים מורכבים, המתלדים באמת ברקמת המיחבר הסיפורי הבסיסי, עדין צרייך לשים־לב מה מתכוונים אנו. כאן באמרנו, יסודות ריאלייטיים. האם, יסוד ריאלייטי כויה, היכל לחקד גם במשמעות סמלית יותר, הוא, למשל, הופעת עיר מסוימת חופשית למדי לאפשרויות רוחניות מגוונות מאוד, כפי שנתגלו בשל אגדות ספריות ותרבותיות, המגליות הצעירות של תולדות העם.

אוליגי, סיפורו המוצלח ביותר של בורחס, לא מעט משום היותו משוחרר ממאניריות מיתורתו של ארכידיזיה כל־בולה). קוועה־הdimyon הילוי בין חלק מסיפור עגנון ובין סיפור קאפקא (ובורחס) הם כמעט ברורים מאליהם. אבל מינ־הראוי גם לוכור, מאידך גיסא, כי מסורת, שעל רקעה צריך להיות מובן אף המשל המודרניסטי ביותר של עגנון, היא מסורת תרבותית רצופה של עדת, הכהפה למצאות עשה ואל תעשה של חוק טראנסצנדנטי, בעוד שמסורת המשמשת פעמים רבות רקע למשלים מודרניסטיים וסיפורים אלגרירים של קאפקא (למשל, בספר הקטן של משלים שלו) ובורחס מתבאת בתיחסות חופשית למדי לאפשרויות רוחניות מגוונות מאוד, כפי שנתגלו בשל אגדות ספריות ותרבותיות, המגליות הצעירות של תולדות העם.

עידו ועינם, ועוד עולם' שייכים שניהם לקבוצת סיפוריו המודרניסטיים של עגנון, שפג ביהם תוקפם של ההיגיון הנארטיבי הריאלייטי ועיצוב האומלחתה עיר־קדומים) ועוד עולם'? או אולי נראת כיסוד ריאלייטי רק פירוטה של עיר מודרנית זו כדי ממשיות שונות של מקומם וזמן, כפי שבאמת עגנון נהנים שני הסיפורים הללו ממעמד מיוחד ממשיכם מאוד זה זהה: שנייהם מקרובים אל מיתוס ארכאי ולהיפוך ארכליאולוגי, כי כתבים עתיקים וגיבורים שחיהם קודש לכתחים עתיקים אלה ניצבים במרכזייהם. אלה הם סיפורו, הספר, [בדומה למיתוס הופיע המוחלט' העושי לגלוות חזיות עולם וטראנסצנדנציה ולהסביר טעם חיים, מיתוס המובלט אצל בורחס ועומד במרכזי קטע נפלא בכתביו של ברונו שווץ, מתרגם הפלוני־יהודי] של קאפקא]. ברור גם למדיע, כי ספר תולדות גומלידתא, שכמיה אליו עדיאל עמו, וגם צ'ט מלילם של לשון עידו והמנוגנים עינמיים, שגומו וד"ר גינט גילום או פינוחם כתבתם, נתונים ביחס מסוים, אם ישיר למורי ואם עקייה, עם ממשותו החוויתית של המקור הדתי ועם קשר קדום משוער בין העדה לכחות טראנסצנדנטיים, או בינה למעין נביותם. אולם נראה, כי מבחינות קובעות שנות עליה, עד עולם' לאין ערוך בעוצמתו התוכנית והטכנית על עידו ועינם, אף כי שניים מזכים פהות או יותר באותו מקום על מפת המודרניזם העגנוני. הרשימה הנוכחית מוקדשת בעצם רק לבחון קצר וראשוני של החבדים הללו, שאולי אינם נטולי עניין. אבל מינ־הראוי לזכור שפוגמים אשר אני מנסה למצוא, בעידו ועינם, מתגלים רובם בכולם רק על רקע העימות עם עד מעגליות' של בורחס. תוכנות רובם של קאפקא ולא מהריסות לעקע ההשוואה עם סיפור התבוזדוות הדינאמית של עידואל עמה. וכך, איןני דין/בכל תוכנותיו של עידו ועינם, אלא רק במיחדר מסוימים שלגון הנראת לי כשייך לתחום ההשוואה.

פירות מופלג של רביעי בחמישי, איננה נובעת רק משפע של דיקוי דבריהם כשלעצמם או מאידולוֹאנטיות שלהם לגבי גמולה, גנית או צ"ט מילימ' של לשון עיטה אלא גם, ואולי בעיקר, מהבאת דיקיְהיזוקים הללו לכל מגע של אקטואליות. על דרך חיבור ולא על דרך ניתוק או בידוד, עם ירושלים המאנצטורי. ההוויה. בע"ד וע"ג, שונה מבחינה זו לגמרי מההוויה בע"ד המאנצטורי. בעודם רלוונטיים באורת ישיר לעיליה העיקרית, מצוים בשני היספרים גם יחד (ובע"ד עולם) הם אף מרובים לאין ערוך יותר במימד הכרוניאלי של תולדות גומליתא).

ברור גם, כי בוגango לדון במידות רלוונטיות ציריך לזכור שככל פרט סייפור עשויים להיות קשורים באיטה קשרים עקיפים עם משמעויותינו העיקריות. מבחינה בלטימאלמת זו אין הבדל מכירע גם בין סייפור של זרמות הדעה לבין סייפור סמלי מופשט. כל פרט זרמות הדעה ביו"ליסט, יכולם להיות במדת זו או אחרת רלוונטיים לכמה תימות מהתויה, אף כי א'). יתכן אולי ורט' הדעה שאין בו תימות מהתויה, ובב') יתכן פרטים בזרמות הדעה שאינם רלוונטיים לתימות כאלו. הוא הדין — מצד עיקר האMRIה (הסתיגות ב') דלעיל — בפירוטים אפיקים או אחרים בסיפור סמלי מופשט, המפתח אוטונומיות והארצ'י מלואה כאן באותו יסוד של מעשייפסקו אבעוניים מתולדות בניירית ושאים בנירברית, אשר פרטיו מהווים חוטי שתירערכ בתולדות העיר. אך, למשל, מסומנים יסודות פאטריציים ופלבאים של יהדות ספרד בקטיעילוואי אחד, מגברי גאליפולי סיביר גמיאל גירון, או, שלושה גיסים גורגים שנתחוו בעשיית גבינה. אולם ציוויליפסקו קטוועים אלה של גבירים ובעלים מלאכה, שבעד עולם' משוויכים אל הרובד העתיק של עיר קדום, בחינת בעל-מלאה ובעל-מן של עולם הלניטי וגוטי, אשר עברו גם איזו תמורה כסומה, מזוכרים בע"דו וע"ג, מעוגן הרבה יותר מעולמי בראליה. ירושלים כרוניקה מדינית וחברתית: כמו עליות גמל פחה, תולדות הצינות וגורלות היישוב. ע"דו וע"ג, מעוגן הרבה יותר מעולמי בראליה. ירושלים וארכישראלית דלמטה. אך גם משולב כאן בורדות מוטיב גוטי בדור עם מוטיב נוצרי, ושניהם מתמזגים עם מוטיבים צלייניים של עלייה לארץ-הקודש. כוונתי לסקירת היוסין של גרמני אחד גוטהולד גニיקליין, נשיא או ראש כת הגודרים. אותה כת הגודרים... נסתעפה מכת גימינשאפט דער גירעטען שנסודה בעיר גרליץ על ידי גוטפריד גרייליך. מוטיב גוטי הבולט כל-כך בע"ד עולם, עבר כאן מהלך של קונטמפראריזאציה ומגיעה בmixtz גוטריסטאנטי עד הווה ארציישראלי מוחשי תוך הנמלה ידועה ופירות הגובל בסיסוד הגוטוסקי. אולם מעניין הדבר שגרוטסקה, זה, המגעה לחיוך ביצד נושאן אף חמוץ. על ידי אשתו של הגרמני אשר עצם נוכחוו בסיפור. היא

קרת קדומים, אלא הינה היא עצמה בין בהקשריה הרמים ביותר (מצד הסמל והארכיטיפ המיחדים לה) ובין מצד עולמה האקדמי המכorder ושבוכנותיה העמימות (ומעלה מבחינה זו, בצד בעיותה המיוויתות, גם כמה מקויאיפין של S.B.A. גדולת מופשטת והתגלמותה הלקואלית, בדומה, למשל, לדאבלן של גיס, או אולי אף לסת'ט פטרבורג של גוגול, אם להזכיר אחד מבין הפרטוסטורים הגדולים של המודרגנים). מתיוירים ארץישראליים וירושלמיים אלה עזים מאוד בע"דו וע"ג, מצד היובש המשגאי, ודוק השרב העוטה אוחם (עלית), לגנט מיסגרת ריאלית יומומית יותר, אפילו כאשר לאור לבנה חמת מהלכת סחרורית גמולת, ובריאל גמו מוכה תדהמה על רקע תחרות רוחנית, אקדמית וארוטית בין לבין גנית.

גם יסודות-הגימ"ל הריאליים, שמצוינים את העבר המוחשי של קריית-הקדומים גומליתא ונסמנים את ממשותה הארץ-ישראלית, מכתנים בע"דו וע"ג, כאן ועתה, דהינו מועברים לירושלים של מטה, המוארת אמן באור אירוני מרוחק על רקע מיסטורין קדום והארכיטיפים שלו. יובש האקלים הרוחני והארצ'י מלואה כאן באותו יסוד של מעשייפסקו אבעוניים מתולדות בניירית ושאים בנירברית, אשר פרטיו מהווים חוטי שתירערכ בתולדות העיר. אך, למשל, מסודות פאטריציים ופלבאים של יהדות ספרד בקטיעילוואי אחד, מגברי גאליפולי סיביר גמיאל גירון, או, שלושה גיסים גורגים שנתחוו בעשיית גבינה. אולם ציוויליפסקו קטוועים אלה של גבירים ובעלים מלאכה, שבעד עולם' משוויכים אל הרובד העתיק של עיר קדום, בחינת בעל-מלאה ובעל-מן של עולם הלניטי וגוטי, אשר עברו גם איזו תמורה כסומה, מזוכרים בע"דו וע"ג, מעוגן הרבה יותר מעולמי בראליה. ירושלים כרוניקה מדינית וחברתית: כמו עליות גמל פחה, תולדות הצינות וגורלות היישוב. ע"דו וע"ג, מעוגן הרבה יותר מעולמי בראליה. ירושלים וארכישראלית דלמטה. אך גם משולב כאן בורדות מוטיב גוטי בדור עם מוטיב נוצרי, ושניהם מתמזגים עם מוטיבים צלייניים של עלייה לארץ-הקודש. כוונתי לסקירת היוסין של גרמני אחד גוטהולד גニיקליין, נשיא או ראש כת הגודרים. אותה כת הגודרים... נסתעפה מכת גימינשאפט דער גירעטען שנסודה בעיר גרליץ על ידי גוטפריד גרייליך. מוטיב גוטי הבולט כל-כך בע"ד עולם, עבר כאן מהלך של קונטמפראריזאציה ומגיעה בmixtz גוטריסטאנטי עד הווה ארציישראלי מוחשי תוך הנמלה ידועה ופירות הגובל בסיסוד הגוטוסקי. אולם מעניין הדבר שגרוטסקה, זה, המגעה לחיוך ביצד נושאן אף חמוץ. על ידי אשתו של הגרמני אשר עצם נוכחוו בסיפור. היא

באורך דומה קיימת בעידן ועינם גם רציפות חללית בין עולם הקדומים, שאבד לפני דורות, לבין עולם ההווה. רציפות שאין למצוא דוגמתה בעודם. הארץ הקמאית, שבת ניתן להתחקות על לשון עידן, וכן על ההימנוגנים העיניים, מחוברת לארכישיראל באורחות מסוים ובعبותות הפלגה למרות קיומם של מרחקים עוטי צער אגד, כך גם מסבירות גמזה את עליות. מסעו לאותה ארץ כשהוא מבית באני-המספר בעינו המתה: לבקש כתוב יד הלכת. עברתי ארחות ימים והלכתי ארבעים יום במדבר. בא נחשול של חול וכיו. כך מתוארת גם חורתו של גמו עם גמולה הארץ שבטהקדומים לארכישיראל: שכד גמו שני גמלים, רכבו עד שהגיעו לערפו של מדבר. קנה לו גמו מבעליט לשירה אחת ורכבו ארבעים יום עד שהגיעו למקום ישוב. שכד קנה לו גמו מבעליט לרגילה ושמלות ומטפח ורכבו עד שהגיעו לנמל. שכד ספינה ונסעו לארץ ישראל. ממשיות שונות, בין רוחניות ובין גשמיota, המשקעות בעודם תחומו. בקרת קדומים, שאין חיבור ורציפות בחיל, ובזמן בינה ובין עיר אורה מודנית, שתי בה עדיאל עמותה, מחוברות בקשר רציפות שונות עם ההווה הארכישיראלי והירושלמי בעידן ועינם. אפיקו במקום הגראפים של גומדיות והגותים מופיע עתה גמל פחה (או אותו גותהולד איש כת הגודרים). אפשר מאד, כי ריחוק הגעוגוע הבטי ממציאות עידן ועינם איננו נופל מריחוק הגעוגוע הבטי ממציאותה של אותה קרתקדומים גדולת, גומדיות). אבל ריחוק זה נתון בעודם במשמעותה קלאסית חמורה הרבה יותר מאשר בעידן ועינם. לעומת זאת בעידן ועינם גובר הרבה יותר היסוד החידי של פיענוח הארכיטיפים, המלווה בה עצמה של תלומות ומעשי עיקוף, שמזכירה כמעט ימי ראשית של תיאורי הרתקאות בנובלה בורגנית עד ימי קליסיט ופה, או סייפורי ריגול ורמייט מטוביים של ברוחם. גם יצירה זו איננה מושחתת על נוטריקון והודקנות לצפנת פענח מפורט. אבל זיקתה לתעלומות הפרש, המהממות בפיינונחן, היא הרבה יותר הדקה מאשר בעודם, סייפור שלמרות הכלוניקה המפרשת של פולחן-אללים, גוטים ונודדים מצורעים הכל בו צלול ומחשיך מרוב אורות מורה-אוי. גם לשים לב, כי דמות החוקר שהיא אחת בעודם, מפותלת בעידן ועינם, לשלושה, אם לא לאربעה או יותר, אישימישנה (שכל אחד מהם לחוד וכולם יחד הם פחות מעדייאל עזזה). גינת, גמו והאנידיקטפר (או אולי גם גריינבר, או לפחות ביתו ואורה-חיה, בקהלת החיזונה למגררי) מיצגים את אפשרויות הפיזiol הפנימי שבאישיותו של חוקה, אשר קשרים לו עם אמתיקדומים על-אנושית, המגדת את איה-הנחת שבתרבות ההווה, וועלם במיצאים עובדיים, חיוניים, הנסים עלייה (ארכיאולוגים, אנתרכטולוגים, וכיוצא בכך). פיצול כזה הוא בודאי מעניין מאוד על דרג אחד; אבל בrama נשגבת או עמוקה ממנו מעניינות יותר דמות פועלת וחוקרת אחת, שהיא מובאות בעידן ועינם לחייב של רציפות זמנית עם ירושלים דהאידנא.

בקורת, או רצף גוטי בגילגולו הפרו-טאנטי, שפרטיהם אלה משתיכים אליו. מובן כי גישה מוגמת של פיענוח צפוגנים ותיהות מהיה אף קארטיקוטורה של הבנת מצבים רוחניים וביטויים הסמל. גם דיקיידיקומים אՓים וכרכוניקאלים בסיפוריו הטמלים-מושפעים של עגנון, כגון תאי הגלופים של מעטה בගיטים הגורגים או בכת הגודרים, או פרטיהם בrixomat סיפורו של הגבר גמליאל גירון, ביר robust סימוגים נפרדים, שכד אחד מהם מורה ומרמז על גון ממשות רוחניתם המיותר לה, אלא תלמידים ופיתוחים של קבוצות-אינדי-אציה. המצביעות על רבדי ממשות ומשמעותם בדרכ' כל משסומנו באופן אוטונומי. למעשה מתחם כללי גיוון של תחומי. אם, למשל, מתחאת הקיריה האבודת גומלי-תאה, מטעמים שונים שאינם עבין לכך, כעיר אלילית קודמת, מסתעף פולחן-האלילים המתו-אר בעודם. על-פי חוקים משלג, דהינו מתוך תיגיון וכלי-גיוון ידועים של תחומו. כל אחד מהפרטים המשתפים הללו יכול, כמובן, לזרז מתחם תחומו, ולפתה פיתוח סמלי את התימות של תחומו מתוך תיגיון וכלי-גיוון ידועים של נספנות. כך, למשל, יכולם גם שם צדי כנוגה-חול או גולדנטל, או ביגר חסיבות: חילופי עין וגימל בשם גולד או עלה-החותמת הקטנה, לומר משחו נספף, גילוי שביחסות ארטיקולארית. אבל בדרכ' כל מתחם אינדי-אציה של רובד-משמעות על-פי חוקות העצמיות, ולאו דוקא מתחם סימול או אליגורי-אציה של כל פרט.マイיך גיסא, הפירות הזה המגע בעודם לאיזו אפיקות תמציתית וב-עדן ועינם לתיו-ר פולקלור. כסות של שבט אבוד, בחינת מסעantu-רפואי מעבר למדבר, נספף למשיח-פרסקו של כרוניקה ירושלמית, בזודאי איננו יכול למלא מקומו של האפיקות השלמה. ורבתה-היה-עה של עולם המסורת והתמים, או הבלתי-אציות, הראשות. לדעת, טכנית זו של אינדי-אציה הרבדים קיימת גם בסיפור קאפקא, אבל בסיפור קאפקה, ק' מתרשת אינדי-אציה זו מתוך עצמה של חווית פגיעה. עם. מציאות קיימת ויחידה בהו, שהמסורת משמשת לה רק רקע רחוק, דהינו רבד-המשמעות המודנית השונים. אין אצל קאפקה רק אפשרויות או תחומיים. התקימים בצד הרבת אפשרויות ותחומיים אחרים בעולמו המרבוטי והאישי, אלא הינם בצד אקטואליות מפתחיה, מהמתת ומוחלתת, הכו-פה את נוכחות על מי שנקלע למחיצתה, בili סמכות של מסורת דתית: חולדות לאומיות, דבקות בנסיבות אורתית יומיומית או חזון חברתי. (מבחן זה, עד עודם, קרוב קירבה רבה במיחודה לסיפור קאפקא, כי פיתוח עצמאי של ממשות גומדיות מותר ממשות דינאמיקה, אלגברית, של ה-חומרה הגדולה של ס. י' מאסר ממשות מוחשית ומסורתית של שיבוש וכמה מרעי. גרמנית, יפה. וירושלים). בין כך ובין כך, ברור. כי אינדי-אציות רבות של רבדי ממשות, המשקעות בעודם, בעבר של גומלי-תאה ורמרקמות במסכת גדולת, חורבנה וגולית, מובאות בעידן ועינם לחייב של רציפות זמנית עם ירושלים דהאידנא.

בין שני הטיפורים: בעד עולם' שני הגיבורים הראשיים, עדיאל, עמונה ועדן (שהם בעצם היהודים המופיעים ומשוחחים ביצירה), מוחברים אל יסוד העיין הרווחני והקירות הקמאיות מאופיינת מצדיה במוחשיות הגימ"ל, ואילו בעידן' ועיגן' מושאי-המחקר הם מיסודה הערטילאות של העיין בעוד שמיותיהם של כל הדמויות מתחילה, אף-או, בשני הטיפורים. אולם אוניות הגיבורים ובשמות מושאי-המחקר התחל', אף-או, בשני הטיפורים. מצינית את בטוח כל אם המחתת מושאי-המחקר ב, עד עולם' (על-ידי הגימ"ל) מצינית ב' נחיתות ערכו לעומת הערטילאות של עידן' ועיגן'. אולי להיפך: בשיטם לב ליעוצמת התוויה המשקעת בתיאור גומליותה והתקינות אחר עיזוב של כל תג מתגיה, לעומת לעומת חיוורון פאטו-ראלי של עידן' ועיגן' פרט ליזימתה-הגעוגעים הסחרוריות של גמוללה, אפשר לומר כי יסוד הגימ"ל בשם גומליות איננו הופך עיר זו, האגדות לאלהים ולאדם, לנחותה בהשוויה עם מתרחותה. אפשר גם לטעון (במשמעותו משחק פונטי מעניין) שע"ז בראשית שמותיהם של הגיבורים היא תמיד תוספת השיבות ומסמנת את תמצית הרווחניות בדמויות, שהן, אמןם, בהכרח גשמיות בהיותו רק בני-אדם, אף כי מנותן לעמוד בקשר רקו עלי שכונותיה של ירושלים, מאשר בתחום מופשט, צלול וחסוך יותר של מיבנה, עד עולם', למרות שכורה דואקה דזוקא הסימטריות החמוריה של מיתאריו הטיפור האחרון הווה והפתחות הפנימית יכלה ליצוג גם קווי עיזוב ברורים של ארכיטיפים אדריכלים. מכל מקום, ברור כי פיצול דמותו של חוקרים הקמאיות, אשר עמדת בקשרים עם יסוד הטראנסצנדנטלי והטכטים המקוריים שלה, יוצר אפלוריות-עימות מעניינות ומבליט מתייחסות (למשל, סכיב הציר הארוטי) באורת האופיני רק לו, אבל חסר בו ריכוז העיקר בקו מופשט אחד, תונפה, אחת של החלטה מוחותית ובלתי-חוורת בדמות הבזetta.

ההוניה הקטנה, שיד לה בחורבנה של גומליות. עדיאל עמו הוא אישיות מוצבמת יותר מדמויות החוקרים המפזרות, שמותיהם מתחילה, והאותות עדנה ונחינה ברווחניות מזוקמת יותר מאשר גמוללה, ודומשומות של יסוד ארוותי הנע ונקלע בין גופניות לחשבות רוחנית (מוגבלת לכל שתהיה) מאופיינית בחילופי האותיות בשמה של גילדג או עלdag. ערכות הקטנה, שיד לה בחורבנה של גומליות.

ערטילאים של עידן ועיגן מצד חוטר-המחשה של עברם הקדום קשורה קשר דיאלקטי עם תיאור פולקלורי של השבט הקדום שמעבר למבדר: דהינו עם הטיפור עליון חי וקיים בהווה (אם כי קונטמפרוריות זו מモנותם הבולמוסים (מעשי פרסקו גוטימי, הלניסטיים וסוריים של קריית-אמונה בימי-ביניים מוקדמים או בסוף התקופה), המצינית את תיאור גומליות). אגב, אין זאת אלא שגימ"ל בשני הטיפורים הללו מצינית את הממשות המוחשית, הפרנסונאלית או הכלולית יותר, ונחינה ביחסו היופך עם עיין של מציאות רוחנית, אפשר להסתכן בפירוש מיצער כי גומליות, אשר שמה סאקראלי באורת מובהק מבחינת שני מרכיביו, נחינה. גם במוחשיות, המהעלה אם לא לדרגת המוחלט או לפחות לדרגה שהיא מוחשית הרבה יותר מהעיר האזרחות המודרנית, שחי בה הגיבור המודרניסטי הגדל ביחסו של עגנון, הלווא הוא עדיאל עמו. בכלל קים. מבחינה זו (של ממשות הארץ וקיים עלייאי יומן) היפוך-אותיות מעניין

הארוטי ביצירה לסכט בצורה שהוא מסכם בין הגיבורים. מאבק זה עם היטוט האROTOI, הגלי הרבה יותר מאשר מאימפליקציות הנזירות וההזדקנות בסיפורו של עדיאל עמו, הוא, בלי ספק, התוספת הדינאמית העיקרית של עידן ועיגן' לעומת, עד עולם'. אבל אפשרויות אלו של מאבק עם היטוט האROTOI ועל בעלות עליון גורצות גם לא מעט מההפשטה החמורה של המובנות. ארכיטיפים יונגיאניים (שאינם זמינים, לרוב, עם הפשטה סמלית) עושים ביצירה כבשלתם, באותו חללי מעת שפותם רבים כל-כך: מג'ריפנכלים ועוד משפחתו של האנגי-המספה, אנשים נוחות נישאה מעל הריאלית, באופן שיכל אתה לנגן, בתרומתן שמדובר בדיקוד על רקע היובש והנדוזים בין בית-הקרים ובית-זגן, או תלחיפות, שהורמו במדית-דראה אחת נישאה מעל הריאלית, באופן שיכל אתה לנגן, בתרומתן שמדובר במדית-מה מהמציאות הירושלמית של הוותידאי, במדרגה שמדובר בה, וכי יכול אתה לגועז במציאות ירושלמית של הוותידאי ברידתך במדית מה מהדרגה שמדובר בה. אמן אגלאזיה יונגיאנית יכול בוודאי לגנות קווי איפיון ומיתאריהם מעניינים ביותר גם, עד עולם': אבל אגלאזיה כזו תהיה מן הsaltus מצאה יותר במושל גומלה-גומוינית, המוגה באורה של לבנה חמה ונעיננד ובולט על רקע סלעי שכונותיה של ירושלים, מאשר בתחום מופשט, צלול וחסוך יותר של מיבנה, עד עולם', למרות שכורה דזוקא הסימטריות החמוריה של מיתאריו הטיפור האחרון הווה והפתחות הפנימית יכלה ליצוג גם קווי עיזוב ברורים של ארכיטיפים אדריכלים. מכל מקום, ברור כי פיצול דמותו של חוקרים הקמאיות, אשר עמדת בקשרים עם יסוד הטראנסצנדנטלי והטכטים המקוריים שלה, יוצר אפלוריות-עימות מעניינות ומבליט מתייחסות (למשל, סכיב הציר הארוטי) באורת האופיני רק לו, אבל חסר בו ריכוז העיקר בקו מופשט אחד, תונפה, אחת של החלטה מוחותית ובלתי-חוורת בדמות הבזetta.

התעכבותי כבר לעיל על קישורה של ארץ השבטים והמסורת של עיון' ועיגן', מחוץ מדבר בין ארם לערב להרים שמעבר לבבל, עם החווה הארצישראלי והירושלמי, שאליו היא מוחברת בעבודות רציפות הילית וזמןית. אבל דעתן לבון נקל, כי דזוקא קשרים אלה בחלל ובזמן עם החווה מונעים במידה רבה עצוב של עינם ועידו באורה רמת המוחשיות הצבעונית הנפלאה ואחותה הבולמוס (מעשי פרסקו גוטימי, הלניסטיים וסוריים של קריית-אמונה בימי-ביניים מוקדמים או בסוף התקופה), המצינית את תיאור גומליות. אם נזכר שגימ"ל בשני הטיפורים הללו מצינית את הממשות המוחשית, הפרנסונאלית או הכלולית יותר, ונחינה ביחסו היופך עם עיון של מציאות רוחנית, אפשר להסתכן בפירוש מיצער כי גומליות, אשר שמה סאקראלי באורת מובהק מבחינת שני מרכיביו, נחינה. גם במוחשיות, המהעלה אם לא לדרגת המוחלט או לפחות לדרגה שהיא מוחשית הרבה יותר מהעיר האזרחות המודרנית, שחי בה הגיבור המודרניסטי הגדל ביחסו של עגנון, הלווא הוא עדיאל עמו. בכלל קים. מבחינה זו (של ממשות הארץ וקיים עלייאי יומן) היפוך-אותיות מעניין

ה꼰וטטמפוראריות דרך רציפה המוורדים של הספרות העברית). אולם מניעת הגבומו של המיד האפי והמיתיארカリ הגרחוב היה כאן רק אינדיקטור להעדר החצבה הבלתי-אמצעית והבלתי-מטרומוט של אותו הקשר הקומי היישר עם מושא העניין העיקרי (או, לפחות, של החיפוש הישיר אחריו) המהאפשר בעוד עולם. (אםنم מבחינת היחסות האירוני גורמת דווקא מניעת ישרה זו, ב עידן ו עינם, להעצמת האMRIה-בלתי-שיירה. הרי מבחינות רבות, כגון ממד התתקנות אחר התעלומה, דהינו אחר הסיבה האמיתית לנפילתה של גומליידטא, נדונ העניין העיקרי, בעוד עולם, באורה ישיר לאין ערוך יותר מאשר בעידן ו עינם, אבל מובן, כי בעוד עולם, מובלעת האירונית בשבעים ושבע דרכים אחרים).

אי-הגבומו של עולם אפי ומיתי, עתיק ושלם, איןנה באה בסיפורים של גמו, ד"ר גינט וגמולה לפנotta דרך לדיוון במציאות חדשה, שכמעט איןנה מתייחסת למיד סאקראלי קודם, אלא היא יותר תוצאה מגיבולותיה של סמיוכות הרץ הקמאי (או מה שנותר ממנו מלבד הכתבים, דהינו עולמו של השבט שנוחגלה) להווה תילוני. מאידג' גיסא, קיימים בעידן ו עינם, רבדיהם-שמעות אחרים, שעם כל השוני בין פירותם ויצובם המוחשי לבין פירותם ויצובם בעוד עולם, איןנו חשובים פחות מה שנאמר בסיפורו של עדיאל עמה. כה, למשל, הפיצול של דמות החוקר לכמה דמויות, הנונות ביחסיגומלין דיאלקטים מורכבים ביןן לבין עצמן, מאבד אפשרויות ריכוז מועצם שב, בעוד עולם, אך עלי-פה הרגשו של עגנון, במצבים מאוחרים יותר, אשר בהם חקר מדעי של עתיקות מנשה לבוא במקום העיקר, הנטגה ונלחש בלב נשר. (למזה להגין, כי עגנון לא ראה מעולם בתפקיד הלאומי והציבורי החינוי של מדעי-היהדות, למשל, תחילה לכינון של זיקה קיומית, שאינה מתאפשרת על-ידייהם מצידם הלימודי-אקדמי). Kiriba חילית וזמנית (מבחינת התקיימות של תרבות עתיקה עדי הזמן החדש ותול הזרה הברורה) מונעת בReLUיל אפשרויות יצוב אפי נפרד של עבירה. יתרעל-כון: היא אף הופכת בהכרח אפשרויות אלו למקור של פולקלור שבטי נכבד ואՓוך תעלומה (נאמר בין מסורות כורדיות ותימניות לבין מסורות של שבטים אבדים בספרות המערב).

גיטתי לומר לעיל, כי הסミニות הchlilit וזמנית של מציאות קדומות, הגבולה ביסוד הסאקראליות, לעולם מודרני בכלל ולא רק ישראלי בהוויה בפרט, סמיוכות שאיננה מפקיעה בעצם את המיסגרת הכללית של ההוויה מריגלותה, אלא רק פוגעת בשלוש דמויות, הנוגנות ביחסיגומלין אROUTים, היא היא שמנעת פיתוחה של מציאות עתיקה זו כדי מימד אפי ומיתיארカリ נפרד (פיתוח שנזכר היטב בעוד עולם). גם חיבורו של הכתבים העתיקים עם עולם של אמוראים ופיטננים קדמניים, המצוינים בשמותיהם, איןנו מאמין את הטעיה לציד הפולקלור מלחמת הקיום צד בצד עם ההוויה (מה עוד שגד חיבור זה של חוליות עתיקות בשרשראת אמוראים ופיטננים מוביל בחלקו אל המוצמצם ומתומצת כל-כך, איןנה מסיימת ככלות הכול בשינוי מוחשיות העולמים הבארבי והגולמי (או אפשר אולי גם לומר, הגלנסטי-שוקע) של גומליידטא; המועלה במשמעות מכחול עוזות וספרות, הוא ססגוני, מסחרר ורבי-עוצמה בנדודיה-העמים שבו, בטיבו המינגיים ופאר ציוויליזאציתו. ואילו גוניבע על יטוד הפשטות של רועים ומיסטרין ראשוני של גמולה וייחסה עם ספרותם, כנים ונקייקו, כגון אלה המתגלים במעשהיה של גמולה ויחסה עם האישים הקרובים אליה ואביה, אשר צלחה לו גדי ועתה לו כוננים). אבל גם עולם זה של קדומות אפסטרואליות, שיכל היה לזכות לעיצוב מסוים במיסגרתך הוא, למרותשו האחרונה איןנה שותערך ליקום העשיר של גומליידטא, לא יצא מכל שירתוט יגניות. הדינאמיות האמיתית של הספרור מצויה בקוטב המשולב של גמזור-גומלה-גינט ובכוחו מיסטוריה של הסגולות-הטובות והטכסיים הגבוניים ולא בתיאור פולקלור השבט. נראה, כי לפניינו כאן לא כישלון מיקרי (באשר איןני חשוב, כי נבצר מיכלתו הగאנית של עגנון לתאר עולמות שוניות — ומה עוד עולמות מסורתיים — ביבוש אפי תמציתוי). דווקא אותן הסミニות החלילית וזמנית, שהוחרה קודם, עם ארץ-ישראל המשית, מפרעה לגיבוש מיתויי ואפי קדום, המשמש כמסד או אמצעי-ללאו תיאורי לזיכרונו קשים קיומיים ישירים עם התרבות-אנטנציה שאיננה בכלל עולם: מימדחוויות שאיננו קיים. על-פה הרגשו של עגנון, במצבים מאוחרים יותר, אשר בהם חקר מדעי של עתיקות מנשה לבוא במקום העיקר, הנטגה ונלחש בלב נשר. (למזה להגין, כי עגנון לא ראה מעולם בתפקיד הלאומי והציבורי החינוי של מדעי-היהדות, למשל, תחילה לכינון של זיקה קיומית, שאינה מתאפשרת על-ידייהם מצידם הלימודי-אקדמי).

גיטתי לומר לעיל, כי הסミニות הchlilit וזמנית של מציאות קדומות, הגבולה ביסוד הסאקראליות, לעולם מודרני בכלל ולא רק ישראלי בהוויה בפרט, סמיוכות שאיננה מפקיעה בעצם את המיסגרת הכללית של ההוויה מריגלותה, אלא רק פוגעת בשלוש דמויות, הנוגנות ביחסיגומלין אROUTים, היא היא שמנעת פיתוחה של מציאות עתיקה זו כדי מימד אפי ומיתיארカリ נפרד (פיתוח שנזכר היטב בעוד עולם). גם חיבורו של הכתבים העתיקים עם עולם של אמוראים ופיטננים קדמניים, המצוינים בשמותיהם, איןנו מאמין את הטעיה לציד הפולקלור מלחמת הקיום צד בצד עם ההוויה (מה עוד שגד חיבור זה של חוליות עתיקות בשרשראת אמוראים ופיטננים מוביל בחלקו אל גבריאל. מוקד [88]

שני היספורים הללו הינט מבהינה מסוימת תולדות חיפוש אחר מיסמכים אקדמיים, המהווים בעצם ובעוונה אחת גם ביטוי לאפשרויות של קשר קיומי בין עם היטוד הטראנציגנדי ועם מעין תמצית מזוקקת של יצירתי ספרות נשאר היא, היספור האמייתי המוחלט, יצירתי אמונות מהותית ביותר, החופשת שימושיות עקרוניות באמת. במצב המכודד והטהור (בדיזומו של ע.ע.), היומת כבד של האנתרופוספר ושל גמו אחר בריחת גמולה בעידו ועינם, וכן כבד של המצדד של גינוג) קיימת גם אפשרות אמיתית להתייחס אל הטענים ה兜ריה ה兜ריה המצדדים ביחס, אף לגלותם, בין שהכוונה לטפר המקורי של תולדות גומילידתא החשובים ביותר, ובין שמדובר באותו המיטמכים שמספר עליהם גמו, לבקש כתבי יד הלאטי. בין שמדובר באותו המיטמכים ים במדבר. בא נחשול של חול' וכבר, בברית ארחות ימים והלכתי ארבעים ים במדבר. גלוילו זה, שהוא בסופו של דבר העצמה רוחנית בנוסח סובייקטיביות פופולצת כל סייג אקדמי (עם הדיבידות הוגנת ומתחילה על סף תחום של דודים עליון בנוסח ניטשה, ואף רמיניסצנציות רציניות וחמורות שבוגדים של אפאקה ואכזיסטנציאליום דתוי), מחוירים ההקשרים המכובדים ביחס של מרבותות ה兜ריה ה兜ריה, החל מקריאתם של גורהרד גרייפנברג וגרדה אשטו בנטיאת ומולדים שבוגדים את יסוד התעלומה, כתובים, כמו כן, בלשון שאין להם שום שום' (ובעידו ועינם) פרטית דה פקטו, לשון שאין אדם חוץ מהם שום' (ובעידו ועינם) וופיעות אפיילו ש תי' שפות אוטוריות: אתם סאראלייט'בולת ואחת נספת בגדותם של צורן ביטויים של סודות שברגש). המצב האירוני הבוי ומתגלה בעובדת, כי חקירה פילולוגית וארciיאולוגית הייתה התהום המדעי פאר לכלאנס של ההומאניזם האורייני ושל החפירות האקדמיות הנפתחות אליו ועוד שקשה להגיה כי אישים כעדיאל עמו ויגנט הם רק הומאניטים או רוחניים או פילולוגים וארciיאולוגים מקצועיים, מאוזנים ומוגבלים בתחומרם. הם בעצם או מדרוזים של מדע אקדמי, שייתר ממחצית ישותם מוצאה מלכתהילת, או איזו דימוניות מפתחה, הקロבה לקויאו-ופי של אישים שונים אצל תומאס מאן, המתגלה בדמותו של עדיאל עמו במעבר הדרמטי מחקירה צנעה של גינתה האכיסטנציה הדתית. גם שאלת הקומוניקציה של אמת פנימית, או של גילוי אובייקטיבים המאשרים קיומה של מציאות רוחנית מטומית, נבחנת באחרונה מחייב בשני היספורים. ביחود מעניין להשות את עמדתם של שני סיפורים בזאת לדון בהנחה האופטימית, הנראית כנכונה למדי, אשר על-פייה תחומי הרוחני הוא צודק לגמרי כלפי העוסק בו, ווסף החקירה האמיתית לגורר כל שיטתיות של יחס-齊比ור למרות הקשיים האימאננטיים החובים במוחותה

להתרחש גם בעולם אפשרי אחר בלי קשר מוחשי לעולם מיידי של ימינו. באשר יכולו להיות נדונים ביקום של הפשטה חינונית, למשל איננה מופיעה בו כלל ירושלים דלמטה. עד עולם' דומה מבחינה זו, גם בלי קשר להעדר ההוויה היומיומי שבו, לייצרות מרכזיות של אפקט, שמצויה בהן, בעקרון של דבר, רק גיבור מרכזי אחד והפיקול מתרחש (במידה שהוא מתרחש) לא עליידי חלוקתו ל демоית-משנה, אלא, בין היתר, עליידי גיוון (כוונתי לאינדיקטיב של רבי משמעות) בסביבתו. בדומה ניתנת לו, כי פיצולו של הדמות העיקרית לדמוית-משנה והעימות בינהן, בעידן ועיבם, הושם אפשרויות פנימיות מעניינות ביותר, המוחצנות במיסגרת שהיא כמעט כשל תעלומה בלשיטת מרתקת ומעשה-אהבים מהלים. אפשרויות שיכלו לבנות בלי הסמכות מיזודה על ההוויה ירושלמי. לעומת זאת, בעידן ומטרים מצויים, אמן, אינדיקטורים לקוטב הנשי ולהברה אקדמית-אורחית; אבל ריבוי היצוון זה איננו מפצל את בימת האירוע של הדמות הראשית. כך, למשל, מציה בספרורו של עדיאל דמות נשית המקבילה לגמולה והמלמות גם היא ידיעה חשאית באשר לכתחמים הקובעים וסיפור-אהבים מרכזי (הלווט, אמן, במרחקי נועריה). אמת, נכון, נICON הדבר כי דמות זו עברה כאן סובלימציה עילאית והופעה מתהום ארטיטית מיידית בגלותה לספרה של נזירות מלאת חמלה. אבל החקלה היסטורית בין דמוית ורבידר-_demoות (מחוץ לדמות העיקרית) בספרור אחד בין אלו שבספרור השני ניכרת היטב: הוא הדין בגמולה ובאותות עדן והוא הדין בחברת האורתודוקס-אקדמית שבירושלים דלמטה ובחכמי עירו של עדיאל עמה והగבר בגהרד גולדבטל. רק דמוית הגיבורים הראשיים אינם מקבילות (זהו מבחן קבילותם בחלק ניכר של פיצול אישיות, הניכר בעידן ועיבם). מבחן זה זכה ניכר תחילה של פיצול אישיות, אך לא בעצמותן) משום שעדייאל עמה עצמו אינו עבר תחילה של פיצול אישיות, הניכר בעידן ועיבם. מבחן זה מוצב בעידן ומוכן ידוע גם שאיפתו אחת ואין הוא מסוכך עם עצמו בהבנת כמה דברים קבועים ביותר (לפחות לדידו). אולם פיצול זה, החיב במאחר להעתיקנו בפני עצמו, מזוכר כאן לפישעה רק Caindikatzia. לעובדה כי לא כל שניינו בין עידן ועיבם' ועד עולם' מעיד על נטייה לكونטמטפוראריות בספרור הראשון, והתא זו אפילו קונטמטפורארות מיידית וכמעט אוטוביוגרפיאית יומנית, כגון העדר יכולתו של האנגי-הטOPER להcinן לעצמו קפה מחמת מחסור הימים. הדיע: עלייתי לרג' ובדקתי את חייהם. החבויות רתחו בחמה והימים שבקרכעיתן עמדו חחצ' גרים. ירושלים שהיה מגובבת אותן הימים דחקה בימים היהת, נוכחות עיר ריאלית, שנחננה ביובש גשמי ומטפיסי, איננה כרוכה בשלעצמה בפיצול לדמוית-משנה; אך היא משמשת לנו כרקע נאות, המאפשר ורימה ריאלית למחזה של פעלויות הדמויות השונות הללו.

הבדימיון הרב ביותר בין שני הסיפורים ניכר בחיפוש אחר הכתבים האבודים: מיסמיכיתן המקוריים של מרבותות עתיקות שגונן וחלפו מן העולם.

הפייטול בין דמיותיהם השונות וחשיבותם של המתייחסות האורטוטית בין דמיות נפרדות אלו גורמים, ב, ע"דו וע'גמ', גם לפיצול צורני של המונט הקובע הלא הריגע המפתיע של גילוי התעלומה. בעד עולם' קיים מונט אחד מכרייע של גילוי התעלומה: קיומו של הטכטוס המקורי של מושא המתקר בעית-המצורעים האופשטי, המכלהן כmobilitas המקבילה לעולמו של השבט הארכאי, אשר בו, גדי בן גאים מתכוון לחתוף את גמולה' והאב גבריה ניצבת על הסלעים ומת בין זיירה עתיקה, סודות שוגנים כמו חידת עופות-פרא שאבדו מן העולם ומחלות קדומות. אולם, ב, ע"דו וע'גמ', יש שבוי גילויי תעולמה: מצד אחד הנגליי האתנולוגי והפילולוגי המונח בביטחון היצירה; מצד שני הנגליי הפאטלי של גמוון בסופו של היטפור, הכרוך הן באובדן של הסגולה הטובה הטמונה במושא המתקר הקדום, הן באובדן העילי המבריק והמעמיק שבמיכלול דמותי תחוקר רבת-הרבידים, והן במפלות הטופית של האפשרויות האורטוטות. אגב, מעניין הדמיון בין תיאור האותות הגופניים שלהפתעתו של עדיאל עמווה בשעת גילוי הטכטוס המקורי בעד עולם' (למשל, כאשר האגידלו עיניו חצוי פגיה למלטה מזוה, וכל דיקנו נשנתה, בהביטו בכתבי-היד) לבין תיאורו של גילוי אחר, הבנה כאובה של בגידה, מצד גמוון לקראת סיום, ע"דו וע'גמ': פתאות נשנות פניו של גמוון מגוון לווען. לסוף פרישו כל הגוגנים ולא נשתייר שם אלא גוון חיור שהיה משחרר והולך, ועמדו פניו כחומר ללא צורה, ובתוור אותו החומר שניטלה צורתו נראה כמין ת מהון של בעתה... מימי לא ריאתי אדם שפשת צורתו עד כדי כך.

מוטיבי היטפור, הבגדה האורטוטית והאובדן ב, ע"דו וע'גמ', אף הפינקל לדמיותיהם המשנה, המימידים סייפור זה לעומת בעד עולם' והעקרוניים יותר מקונטטפוראריות ירושלמית (מערבי המאים בסכין על זוג עד קשיי זדים ושיכון בארץ-ישראל), המלויים באאנארכונייזם לשוננים מכוננים, קדומים ושבכליים, כמו שימוש העצבון של אינטיליגנטים בבית אפר' לניעורן של ציגרטות), אינט' יגולים, איפוא, להסתיר קוויידימון מהותים בין שתי היצירות אבל גם דמיון זה איננו צrisk להעלים מאיתנו את העבודה הקובעת, כי לפיאול המשמעות העיקרית של בעד עולם' כדי תיפקודה וכיהנה בדמיות-ההטלויות של היוצר והחוקר נודע גם צד של חולשה יחסית תוך השוואה עם היטפור המגבש יותר. פיצול זה, וביחד יסוד-הקונטטפוראריות הנילווה אליו, אשר הוכר לא פעם בדברים דלעיל, נוטלים מע"דו וע'גמ' את הגיבוש הקלאסי של ע"דו וע'גמ'. ע"דו וע'גמ' בימנה, אמן, על אותה קטגוריה רוחנית כעד עולם' ומוציאו באוטו מרחב אוטוציאטי, אך איננו רשאי להשתייך לאוֹתָה ספירה עילית של העצמה חיונית וצלילות העיצוב הצורני.

ובישומה, עמדה עוזה זו של ביטחון באפשרויות קומוניקציה עקיפה וניצחונה באה לדי ביטוי בסיסים בעד עולם' (עם הנפש האירוני האומן, כי גם הודהה בעילונו ובחגילותו של עדיאל עמה, במידה שהגיעו הלהו למודעתם של גורמי חוץ, איננה מונעת העמדות-פנימים נספנות מצד החוגים האקדמיים). עמדתו של המספר בע"דו וע'גמ' נראית בנקודת מבטו של רקס משות אובדן של גינט גנולה והטכטום הקובעים בסוף היטפור, אלא גם משות תחיה על הירidea וההכרת שבמגעים ויחסי-ציבור-חיצוניים, המלווים גם את היצירה המהותית: ביותר, את הניסיון לביטוי סודת האמתי של הנפש בנותח אחד ולעיצוב הדרעמומיות הסובייקטיבית של האירוע בנוסח אחר. תחיה זו מרגשת אפילו בקטעים העשויים להיראות בעיקר כמטיגים מותך אירוני; אך המבטאים, לדעתו, שקלאיוטריא אמיתית של המספר עם עצמו, שהיא אויל מורשת חוסר-הבנה שהורגש לגבי יצירתו בתקופה מסוימת, או גם תוצאה של סגירותו בתחום הלשון העברית לעומת מגלים נרחבים יותר. ברוח זו אפשר למשל, לקרוא את התקטע הבא: מבית אני בעיתון ורואה פרצוף פנים מעוטר בסטרים מקובע בתוך שבחים על אותו אדם (זה שנגב את הפירוטם — ג.מ.) שגיליה ספרים יקרים שלא ידע אדם עליהם עד שבא הוא וגילה אותם. מה דעתך על זה? אמרתי למגוז, דעתך כדעתך. הביט עלי גמוון בתרעומת ואמר, הרי אין אתה יודע את דעתך, והיאך אתה עלי? אמרתי לו, לא עילך אני מגלגלא אלא על אותו חכם ועל כיווץ בו שמבוגרים את כוחם על דבריהם חיצוניים, כדי שיחזקו אותו להלכים, והרי אילו נתנו כוחם לעובותם אפשר שהיו מתרשלמים יותר. אמר גמוון לא היו מתרשלמים יותר. אמרתי לו, אם כן בדין הם עושים מה שעושים. אמר גמוון, עבשינו אלך. אפשרות אחרת, האופטימית יותר בתחום זה (אבל היא מבוססת באורח אירוני על ניתנת, השאפטן המפיטטופליycl הדרוכים כשרות בעינויו לשם השתלחות על הכתבים) מיצגת בקטעה אחר בע"דו וע'גמ': האלמנינו זכרונו לברכה אמרו איזה חכם המכיר את מקומו... אל מל לא שאין להוטף על דבריהם היתי מוסיף ואין אחרים מכירם את מקומו... והוא ועוד כמה מלומדים יש לנו שנינתה להם מישרה והעתונאים נשמעים להם לפרטם שבוחם בעולם ואין אנו נוחנים עליהם לב, ווחם זה מישרה אין לה מאמרי כבוד אין כותבים עלייו ואנו תוהים ומבקשים לעת עליו. ואפילו אתה מר גמוון קיבלת עילך לקרות בספריו בגילגול שני או שלישי וכבר בגילגול זה אתה תזהה עליו. מבחינה מסוימת נסב הדין כאן על חכם אמייטי; אך מבחינה אחרת דזוקא גמוון הוא החכם המקופה בעוד שגנית מייצג באופן דיאלקטי בכת אחת גם יתרון אינטלקטואלי והבנת ממשיות וגם את הדחף האכזרי אל התהילה וגודלה תגלויות של אחרים, ואילו בעד עולם' מתרחש לרגע תחליך ההחצגה באישיותו של עדיאל עזמה עצמו בצורה מעוררת אהדה ומכובדת למדוי ונוגג במחירות נוכחות כוח גדול ממנו.